

Schein Gábor

(HOGY KARJÁVAL)

hogy karjával egy sávnyi partot megtartson, mielőtt
csúszni kezd visszafelé, az utolsó, holt
mozdulatban mintha még lenne annyi erő, pedig a kar
már nem előre csap, és túl a kosszarv-
fordulón a lélegzet hiába növeszt új lombot, a fák
tövén ugyanaz a nedves korhadás, ugyanaz,
ami nem múlhat, a napsütés, mint rekedt kúrtharsogás,
és semmi adósság nincs elengedve, a sodrás
megköt, semmi tartozás, a test a fákkal visszacsúszik,
távolabb lép a part, és messze elől, mint
egy nyíl hegye, ragyog a szarv, a lenti víz, a fönti ég.

(Jelenkor; 2002/7–8.)